

11. VÌ NHỮNG DANH TỪ

Trong văn chương, thật dễ dàng dùng các động từ và tính từ và động tính từ. Nhưng khi dùng danh từ thì phải luôn đi kèm với sự thật.

Hãy mừng tượng kích thước và trọng lượng của những danh từ dùng trong thần học của Giáo hội Công giáo: Cha, Con, Thánh Thần, Thiên Chúa, Con Người, Bất Diệt, Thời Gian, Thiện, Ác, Vua, Nước Trời, Quyền Năng, Vinh Quang, Thiên Đàng, Hỏa Ngục, Luyện Ngục, Thân Xác, Máu, Linh Hồn, Bất Tử, Thiên Thần, Ma Quỷ, Đức Tin, Hy Vọng, Bác Ái, Cứu Độ, Tội Lỗi, Sự Sống, Cái Chết, Thánh, Đấng Cứu Thế, Chúa.

Ai? Ai dám đưa ra những danh từ như vậy?

Ai dám mở miệng nói những chữ lớn lao như thế trong nền văn hóa rỗng tuếch của môn tâm lý đại chúng mong manh với “bản chất nhẹ tênh đáng ghét.” Tâm lý sợ siêu hình?

Chỉ có Giáo hội.

Chúng ta đã biến các danh từ cụ thể thành trừu tượng: *thật* thành *sự thật*, và *Chúa* thành *Thần tính*, và *Con người* thành *Nhân bản*, *mẹ* thành *nuôi nấng*, và *cha* thành *bảo vệ*, và *cha mẹ* thành *dưỡng dục*, và *xét đoán* thành *chủ nghĩa phán xét*, và *tâm trí* thành *tâm tính*, và *Niềm tin* thành *đức tin*, và *tốt* thành *phù hợp*, và *thực thể* thành *tiến trình*.

Kho tàng của Giáo hội chứa đầy những Thứ lỗi thời.